

IZ INOSTRANIH ARMIIJA

SAD I ZEMLJE AMERIČKOG KONTINENTA

U. V.: NOV MINODETEKTOR U ARMIJI SAD

Problem razminiranja nastao je pronalaskom mina i postavljanjem prvih minskih polja. Značaj izvođenja razminiranja nije nužno mnogo naglašavati, kada se ima u vidu da se još uvek, skoro deset godina posle rata, na našim poljima nalaze rasejane pojedinačne ili grupe mina, a često i čitava minska polja. Glavno i najsigurnije naoružanje minera — za izvršenje teškog i po život najopasnijeg borbenog zadatka iznalaženja i razminiranja minskih polja — bila je minerska *pipalica*, a tek u drugom redu *minoistraživač* koji otkriva i pronalazi mine samo sa metalnim telom ili metalnim upaljačem.

U prvom periodu Drugog svetskog rata skoro sve ratujuće armije najviše su proizvodile mine sa metalnim telom i metalnim upaljačem. Međutim, pojava i upotreba minoistraživača izazvala je manje-više kod svih armija sveta izradu mina od materijala koji ne reaguju na magnetizam, kao što su: drvo, katran, staklo, plastika, itd. Zbog toga je i ostao u punoj važnosti zaključak da je mali metalni štapić oko 0,5 ili oko 1,5 m dužine nazvan *pipalica* najsigurnije sredstvo za pronalaženje mina.

Prema dosada poznatim metodama nije bilo moguće da se pronađe i sagleda minsko polje u celini, tj. da se otkriju prostori koji su minirani i da se, s druge strane, uoče međuprostori i prolazi između minskih polja. Jedan od najtežih zadataka, inženjerisko izviđanje i otkrivanje minskih polja, zahtevao je redovno mnogo vremena i snaga — veliki broj izviđačkih odeljenja, odnosno patrola. Pored toga, ovo se moglo izvoditi samo noću, pod zaštitom mraka, jer su minska polja uvek branjena.

*

Čitajući američke časopise dobija se utisak da se u ovom pravcu vrlo mnogo postiglo i da u SAD već sada postoje takva tehnička sredstva koja sa vrlo velikom tačnošću i vrlo brzo otkrivaju ne pojedinačne mine, već cela minska polja i rejone zaprečavanja. To su novi *minodetektori*. U časopisu *Military Engineer* za juli-avgust 1952, u jednom članku koji tretira pitanje nove američke inženjeriske opreme, stoje sledeće reči: »U studiji problema o istraživanju sredstava za otkrivanje mina postignut je revolucionaran napredak, ali usled neophodne potrebe čuvanja tajnosti o njima ne može biti diskusije«. Pored toga napominju se i izvesne teškoće za brzu proizvodnju novih *minodetektora*. U sledećem broju pomenutog časopisa, pored ostalih dobrih osobina helikoptera, navodi se da je on sposoban da leti malom brzinom, a ako je snabdeven sa sigurnim sredstvima (minoistraživačima), koja dejstvuju brzo i van opasnosti od eksplozije mina, može da se upotrebi i za otkrivanje mina i minskih polja. Nove sprave za otkrivanje mina, montirane na helikopteru sa uređajem za postavljanje sistema za označavanje minskih polja ili pojedinih mina — pri letu helikoptera — sada su usavršene i očekuje se njihova seriska proizvodnja.

Iz ova dva članka proizlazi potpuno jasno da postoje novi *minodetektori* koji se montiraju na helikopter i za vreme dok on leti pomoću njih se pronalaze i

otkrivaju minska polja, koja se zatim obeležavaju bačenim sistemom oznaka. Na ovaj način, kako izgleda, sigurno se pronalaze minska polja, a takođe i pravci i prostori gde nije izvršeno minsko zaprečavanje i gde tenkovi i streljačke jedinice mogu napredovati bez straha od mina. Međutim, ne treba zaboraviti da se novim minodetektorima samo otkrivaju mine i minska polja, ali vađenje mina i njihovo uklanjanje i dalje mora da izvrši čovek — stručni miner.

Interesantno je razmotriti na kojim principima dejstvuje nov tip minodetektora. Amerikanci su zadržali stari naziv *minodetektor*, mada novi principi dejstva nemaju sa njim nikakve sličnosti. Stari minodetektor dejstvovao je na principu magnetizma odnosno samoindukcije, zbog čega su sve zemlje prešle na proizvodnju nemetalnih mina (drvenih, staklenih, katranmina, betonmina, plastike itd.). S druge strane, novi minodetektor dejstvuje sa velikog udaljenja, sa helikoptera, a poznato je da se minska polja redovno, kad god ima vremena, ukopavaju i mine dobro maskiraju prikrivajući ih busenom — (slojem zemlje) 6 — 8 sm debljine. Prema tome, nemetalne mine isključuju primenu starog tipa minodetektora, a s obzirom na udaljenje, ovaj svakako ne bi mogao doći u obzir ni kod minskih polja sa metalnim minama. Znači da je u pitanju primena nekih novih principa.

Proučavajući principe dejstva radara i uređaja sa infracrvenim zracima, prema američkim, pa i švajcarskim podacima, dolazi se do ubeđenja da su novi minodetektor izrađeni baš na principima dejstva radara ili infracrvenih zrakova. S obzirom na neke švajcarske podatke da se elektromagnetni talasi odbijaju od zemlje, ali da prodiru kroz njene slojeve do nekoliko metara dubine, može se pretpostaviti da pokrivena i maskirana mina, sa rastresitim minimalnim slojem zemlje i telom mine koje daleko bolje odbija elektromagnetske talase od zemlje, daje odličnu sliku mine — odnosno minskog polja — na zastoru (ekranu) pokazivača radara. Pored toga, prema američkim podacima o kontroli izvesnih dirigovanih projektila (*Military Engineer* januar-februar 1953), pored ostalog se napominje da je taj projektil snabdeven sa fotokamerom i da pomoću radara prenosi sve snimke u toku svog leta. Na taj način je moguće tačno ustanoviti neprijateljske položaje po dubini. Na ovim snimcima, pored vatrenih položaja oruđa, artiljerije i streljačkih jedinica, svakako treba očekivati i snimke minskih polja (naravno ako radar otkriva minska polja).

Treba napomenuti još jednu značajnu osobinu radara, a to je da elektromagnetske talase odbijaju sva tela koja dobro sprovode struju, a ubijaju grafit i neke veštačke materije. Prema poslednjim podacima (*Military Review*, mart 1953) Amerikanci proizvode nemetalne PP mine, ali od kakvog su materijala i u kojoj meri mogu odbijati elektromagnetne talase, nije poznato.

Mnogo manje je verovatno da je novi minodetektor izrađen na principu dejstva infracrvenih zrakova, imajući u vidu njihove osnovne osobine.

*

Koliki je značaj nove metode otkrivanja minskih polja pokazace budućnost, ali se unapred može sa sigurnošću reći da će to u velikoj meri uticati na taktiku, kao i na veliko smanjenje gubitaka od mina, a naročito kod pionirskih jedinica koje se obično upotrebljavaju za izviđanje i razminiranje minskih polja.

No, kao što je već naglašeno, uvođenjem novih metoda za izviđanje i otkrivanje mina postiže se samo iznalaženje mesta i metoda postavljanja minskih polja, kao i njihovo obeležavanje, a vađenje mina, tj. otvaranje prolaza i detaljno razminiranje, ostaje i dalje dužnost čoveka. Može se pretpostaviti da će se na snimku izvesnog minskog polja moći da vide pojedini tipovi mina, kao i broj i tipovi upotrebljenih upaljača. Možda je ovo tvrđenje zasada malo preterano, ali je sasvim osnovano. Svakako da je postignuto mnogo ako jedinica u svom kretanju po zemljištu unapred zna gde se nalaze minska polja i da neće biti iznenađena. Ako se tome doda još i da je po ranijem metodi pionir — izviđač morao sa *pipalicama* i *minoistraživačem* da pređe i pretraži skoro svaku stopu zemljišta i pritom često gubio život, onda se vidi koliki je značaj baš toga izviđanja odnosno otkrivanja

mina, koje mora da prethodi razminiranju. Ukoliko novi *minodetektor* ne bude u potpunosti isključio gubitke minerskih jedinica, on će ih svakako u velikoj meri ograničiti.

ATOMSKI OPITI U SAD

17 marta 1953 godine, u 5.20 časova po mesnom vremenu (13.20 po Griniču) u Las Vegasu (SAD) izazvana je eksplozija 35 američke atomske bombe posle rata. Eksplozivna je bomba od 15 kilotona, sa razornom moći od 15.000 tona dinamita, koja je bila vezana za toranj visine od oko 100 m. Na mestu eksplozije odmah se ukazala džinovska gljiva od dima i plamena, blede boje, koja je prešla u žutu; sa ružičastim prelivima. Malo po malo, vrh gljive se širio, nagnuo na desno, dok se osnova istovremeno izdužila i istanjila. Nekoliko minuta posle eksplozije, jedne od najkarakterističnijih koje su ikad izazvane atomskim oružjem, vrh gljive se pod pritiskom vetra polako odvojio, a stub dima se zatim nagnuo prema tlu.

Komisija za atomsku energiju i njeno savetodavno veće, kome je povereno regrutovanje civilnih dobrovoljaca za pasivnu odbranu u SAD, organizovali su reprodukciju ove atomske eksplozije na televiziji. Svetlost atomske eksplozije, koja je bila izazvana blizu Las Vegasa, videla se i iz San Franciska, koji je udaljen preko 1.000 km od poligona za eksperimnte. Bomba, upotrebljena prilikom ovog opita, bila je za četvrtinu manja od bombi bačenih na Hirošimu i Nagasaki, ali je količina nuklearnog materijala koji je služio kao punjenje bila srazmerno još daleko manja.

Laboratorije u Novom Meksiku treba sada da pretvore eksperimentalno oruđe u atomsku bombu koju će moći prenositi laki lovci-bombarderi, dok su bombe bačene na Hirošimu i Nagasaki mogli prenositi samo teški bombarderi.

Novinari koji su se nalazili na jednom brežuljku, udaljenom 12 km od tornja, osetili su potres prouzrokovan atomskom eksplozijom, ali do njih nije doprla jara eksplozije. Svi vojnici i oko 20 novinara koji su bili najbliži tornju ostali su nepovređeni.

Jedna od dveju drvenih kuća koje je podigla civilna odbrana srušena je, a metalna kula za koju je bilo vezano oruđe pretvorila se iz čvrstog u gasovito stanje.

Istog dana po podne, specijalisti Armije i pasivne odbrane ispitivali su stanje zgrada i automobila raspoređenih po opitnom poligonu, da bi se utvrdila njihova otpornost prema atomskoj eksploziji.

Prilikom same eksplozije oko 1.000 pešaka nalazilo se na 3 km od tornja.

*

Pukovnik Armstrong, komandant 52 američke artiljerijske grupe, kome je bilo stavljeno u dužnost da izvrši probu sa novim atomskim topom, izjavio je na konferenciji za štampu da će prilikom probe atomskog topa granata eksplodirati na daljini od 11.000 m. Ona je teška 362 kg i ima maksimalni domet oko 32 km.

Da bi bio stvarno efikasan u borbi, ovaj top mora imati veliku pokretljivost. Neprijatelj će učiniti sve što može da bi utvrdio mesto ovog topa i onesposobio ga pre no što bude moguće da se on upotrebi. Stoga on mora biti sposoban i za brzu promenu položaja, kako bi se oruđe i posada zaštitili od uništenja.

General Harper, komandant artiljerijskog centra tvrđave Sil, u kojoj artiljerci sada pripremaju za probu dva atomska topa, izjavio je da je ovo oruđe preciznije od aviona i dirigovanog projektila i da ono ne zavisi od atmosferskih prilika. Prethodne probe sa ovim topom dale su najbolje rezultate. Kalibar mu je 280 mm.

(*Agence France Presse*, 17 i 27 mart 1953)

ATOMSKA PODMORNICA

Nova atomska podmornica će predstavljati najskriveniji i najrazorniji brod američke ratne mornarice.

Admiral Valin, šef Ureda za brodogradnju (*Bureau of Ships*), napisao je o tome jedan članak, u kome je, između ostalog, rekao da će komandant buduće pod-

mornice *Nautilus*, jedne od dveju atomskih podmornica koje su u toku izgradnje, biti u mogućnosti da plovi na tako velikoj dubini i tako tiho, da će neprijatelju biti veoma teško da otkrije podmornice a još teže da joj nanese kakvu štetu. Tu neće postojati zvuk motora, klobuci i površinski znaci koji bi ukazali na mesto gde se ona nalazi. Ukoliko bude potrebno, ovaj brod će za dugi period vremena moći da leži potpuno nepokretan; taj će period biti svakako duži od vremena za koje će neprijateljski površinski brodovi rizikovati da krstare okolo i da se izlože *Nautilus*-ovim akustičnim torpedima.

Mornarica radi na pronalascima koji će omogućiti posadi, kao i samoj atomskoj podmornici, da ostane dugo vremena pod vodom. Pored rezervi kiseonika u bocama sa velikim pritiskom, Ured za brodogradnju radi na tome da se ostvari dobijanje kiseonika iz same vode i moguće je da će se to blagovremeno ostvariti pre no što *Nautilus* bude gotov.

Admiral Valin je takođe rekao da će podmornica imati tri pogonska sistema: glavni motor, na atomski pogon, koji će raditi na principu parne turbine, sa toplotom koju će davati atomska peć; zatim, klasični dizel motor i najzad, električnu snagu dobijenu iz akumulatorskih baterija.

Po svom izgledu, *Nautilus* će uglavnom ličiti na svaku drugu podmornicu, izuzev zatupljenog dna, umesto zaoštrenog u vidu sečiva koje imaju sadašnje podmornice. Razlog tome je što će ova podmornica provoditi više vremena pod vodom no na njenoj površini. Otpor kretanju je veći na površini, zbog otpora vode i vazduha.

Naslage debelog polarnog leda koje se nalaze između severnih ivica Zapadne Hemisfere i Evroazije, možda za ovu podmornicu neće biti prepreke.

Dejstvo pod ledom. — *Nautilus*, koji će biti nezavisan od zemaljske atmosfere, biće zbog toga u stanju da dejstvuje dugo vremena pod ledom. Sve dok pod ledom postoji dovoljno duboka voda za manevrovanje podmornice, nije važno da li je taj led jako čvrst ili probojan. Naprimer, prema nedavnim istraživanjima i merenjima utvrđeno je da na Severnom Polu voda ima dubinu preko 4.000 m.

Akustična torpeda. — Iz skrivenih morskih dubina, podmornica će biti u stanju da izbacuje akustična torpeda koja će juriti pravo na cilj — neprijateljski brod ili podmornicu — vođena zvukom propelera ovih brodova. A sa površine, noću, udaljena od neprijateljske obale, podmornica će izbacivati dirigovane projekte sa atomskim upaljačem i nadzvučnom brzinom — na ciljeve na kopnu, da bi se posle toga pod zaštitom leda uklonila i pojavila na drugom i miljama udaljenom mestu za izvršenje novog atomskog napada. Podmornica će naći primenu i kod postavljanja mina, dovlačenja municije i desanta komandosa ili tajnih osmatrača neprijateljskih luka.

Admiral Valin je rekao da ne može da kaže i stvarno ne zna kada će *Nautilus* biti dovršen, kao i koliko će na kraju koštati. Međutim, Mornarica SAD, rekao je on, odvojila je oko 30.000.000 dolara za taj posao, ne uključujući troškove atomske peći koju će pribaviti Komisija za atomsku energiju.

(U. S. Naval Institute Proceedings, mart 1953)

ZEMLJE BRITANSKE ZAJEDNICE NARODA

BRITANSKI DOKUMENTARNI FILM O ATOMSKOJ BOMBI

Novi britanski dokumentarni film *Atomska bomba, njeni efekti i kako se oni mogu izbeći* rađen je pod pokroviteljstvom britanskog Ministarstva unutrašnjih poslova i prikazivaće se u zemljama — članicama Severoatlantskog pakta. Film ima prvi zadatak obuke civilne odbrane. On je ovih dana prikazan u Londonu i prilično jasno je dokazao da civilna odbrana može mnogo da učini za zaštitu života u slučaju napada atomskom bombom. Posle prikazivanja filma, ser Džon Hudsol, generalni direktor britanske civilne odbrane, izjavio je sledeće: »Ovaj film pokazuje da ima

mного stvari koje civilna odbrana može da učini da bi uklonila efekte bombe. Mi se možemo suprotstaviti i pobediti atomski napad, kao što smo se uvek suprotstavljali i pobeđivali sve druge napade». On je još dodao da se atomski napad može pobediti samo pomoću znanja, dobre organizacije, dobre obuke, planiranja i pažljivih priprema.

U pomenutom filmu se prikazuje šteta koju bi toplota, zračenje i razorna moć jedne atomske bombe mogla naneti jednom zamišljenom gradu od pola miliona stanovnika i mere koje se mogu preduzeti da bi se smanjio broj ranjenika i požara izvan neposrednog kruga dejstva. Bomba u filmu je tipa bombe bačene na Nagasaki i odgovara jačini eksploziva od 20.000 tona TNT. U neposrednom krugu od pola milje poginuli bi svi oni koji ne bi bili sklonjeni u skloništa. U krugu od 3/4 milje mnoge bi zgrade bile potpuno ili delimično uništene. Opasnost od zračenja dolazi od gama zrakova i neutrona koje bomba koja eksplodira ispušta. Smrtonosno dejstvo gama zrakova dopire i do čoveka koji stoji nezaštićen na daljini od 3/4 milje od direktnog pogotka, a neškodljivo je na daljini od 1 1/2 milje. Na daljini od 3/4 milje od mesta eksplozije postoji 50:50 verovatnoće da se preživi, ali kod preživelih gama zraci mogu da izazovu ozbiljna oboljenja.

Jedna od velikih pouka filma jeste efikasno i brzo davanje signala uzbune, kao i brza upotreba skloništa. Sem toga film pokazuje da su čelične ploče debljine 18 sm, debele betonske ploče od 3 m i dobro nabijena zemlja u sloju od 90 sm, kao i skloništa od armiranog betona koja su postojala u Drugom svetskom ratu, efikasna zaštita od gama zrakova već i na 1/4 milje od direktnog pogotka.

Kritičari filma tvrde da bi svi ljudi trebalo da ga vide. Naprimer, kritičar »Tajmsa« kaže: »Ovo je mračan film ali su njegove pouke konstruktivne pošto dokazuju da je potpuno netačan pojam da je svaka zaštita od atomske bombe uzaludna.

(Britanska informativna služba, 25 april 1953)

FRANCUSKA I ZEMLJE BENELUKSA

SASTAV FRANCUSKOG VRHOVNOG SAVETA ORUŽANIH SNAGA

Ministarski savet utvrdio je sastav Vrhovnog saveta oružanih snaga za 1953 godinu kao što sledi:

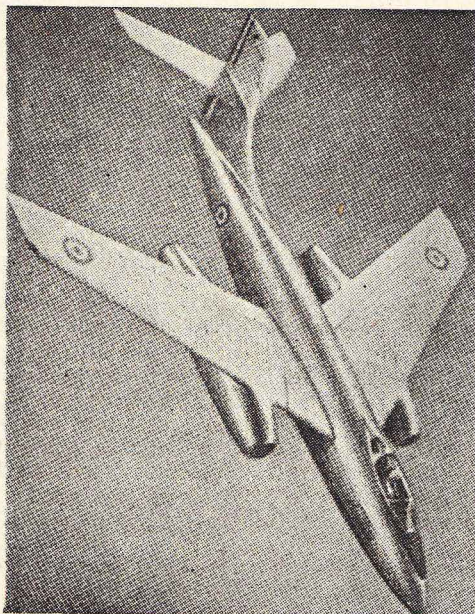
Punopravni članovi — maršal Alfons Žuen, generalni inspektor francuskih oružanih snaga, pretsednik Odbora načelnika generalštabova, i vojni potpretседnik Saveta; Žan Mon, stalni generalni sekretar Narodne odbrane; vazduhoplovni armiski general Šarl Lešer, načelnik Generalštaba vazduhoplovnih oružanih snaga; armiski general Kleman Blan, načelnik Generalštaba suvozemnih oružanih snaga; vice-admiral, komandant eskadre Anri Mišel Nomi, načelnik Generalštaba mornarice; armiski general Rene Šuto, generalni inspektor suvozemne odbrane na teritoriji Metropole; armiski general, komandant armiskog korpusa Anri Zeler, generalni inspektor rezerve suvozemnih oružanih snaga; armiski general, komandant armiskog korpusa Raul Salan, raniji vrhovni komandant suvozemnih, vazduhoplovnih i pomorskih snaga u Indokini.

Počasni članovi, naimenovani na godinu dana, sa važnošću koja je počela teći 1 januara 1953 — armiski general Ogisten Gijom; armiski generali — komandanti armiskog korpusa: Edgar de Larmina, Marsel Karpantije, Žan Valui, Rože Noare i Remon Dival; admiral Andre Lemonije; vice-admiral, komandant eskadre Rober Žožar i vice-admiral Pjer Baržo; vazduhoplovni armiski general Marsjal Valen; vazduhoplovni generali Žan Piole, Pjer Fej i Rene Bonaf i diviziski general Luj Godišon.

(Agence France Presse, 6 maj 1953)

AVION ZA TAKTIČKU PODRŠKU

Francuski dvomotorni mlazni avion SO. 4050 *Vautour* nedavno je izvršio svoj prvi let.

Mada je u prvom redu namenjen za podršku trupa na zemlji, on može biti upotrebljen i za gonjenje neprijateljskih aviona ili za bombarderske zadatke. Drugi podaci zasada nisu dati u javnost.

(*Military Review*, mart 1953)

ŠVAJCARSKA

PROBLEM ŠVAJCARSKIH VOJNIH RASHODA

Jedan švajcarski list je nedavno doneo interesantan članak o švajcarskim vojnim problemima, koji ovde donosimo u izvodu:

Strukturne reforme, reorganizacija savetnog Vojnog departmana, grupisanje raznih rodova i službi pod kompetenciju načelnika Generalštaba, reorganizacija rada, izvesna penzionisanja, ukidanje izvesnog nepotrebnog i luksuznog elementa kao što je konjica i redukcija subvencija koje su bile davane samo iz političkih razloga, sve bi to omogućilo da se u tekućim rashodima zavede ona štednja koju, opravdano, zahteva javno mnjenje.

U naše vreme, kaže dalje list, ratne pripreme koštaju skupo. Jedan, borbeni avion koji je 1930 koštao 84.000¹⁾ šv. franaka (oko 45 miliona dinara), 1950 je koštao oko pola miliona, tj. oko šest puta skuplje. Jedan čas leta 1930 je koštao 42 šv. franaka, a sada će za avion *Venom*, koji će zameniti *Vampire*, koštati 500 šv. franaka. Švajcarska armija je 1939 imala svega 600 motornih vozila, dok ih sada ima blizu 13.000 itd.

¹⁾ 100 šv. fr. = 5.300 din.

На први поглед, извесне појединачне уштеде које би се могле спровести на садашње rashode, нису велике. На пример, укидање конјике би донело свега 7 милиона франака. Па ипак, све те уштеде скупљене заједно, изнеле би приличан износ. Сматра се да плафон редовних војних rashoda не би требало да пређе 500 — 550 милиона шв. франака (око 26 — 28 милијарди динара). Међутим, ако војни руководиоци сматрају да би такве уштеде dovele у опасност безбедност земље, они то треба јавно да изнесу, да би се народ с тиме упознао и узео на себе потребну одговорност.

Што се тиче ванредних војних rashoda и припрема за наоружање, ту Комисија за народну одбрану има много повољнији положај — у односу на јавно мњење — пошто може изнети богату аргументацију својих потреба.

Пре свега, могло би се одмах ukazati на разлике које постоје између неке велике силе, заштићене огромним просторима и опремљене јаким и разноврсном индустријом, и Швајцарске која не располаже ни простором ни сировинама и која претставља изложен претстражни положај у срцу Европе. Швајцарска народна одбрана не би могла поднети неку политику »на парче«, већ је нjoj неопходан стабилан и дугорочни програм.

Пре свега: покретљивост и јаčina ватре. — Да би Швајцарска могла не само да се брани у *Redutu*, већ и да запрећи *Plato*, нjoj су потребни тенкови и авиони. Треба размотрити шта је у том смислу учињено.

Према званичним предвиђањима, уколико она буду ostvarena, Швајцарска би у раздобљу од 1950 до краја 1953 имала за своје ванредне rashode да утроши нешто више од 800 милиона шв. франака. У току 1954 и следећих година остало би да се утроши suma од 557 милиона и то: 147 милиона за разне нарудзбине чије ће се извршење protegnuti преко 1953 и 410 милиона за rashode за које још није doneta definitivna одлука: на пример, тежи тенкови и нова PA оруђа.

Програм који је био utvrđen 1950 предviđao је rashode од 324 милиона шв. франака за војне грађевине, aerodrome, складишта хране и муниције, резервоаре бензина, склоништа у *Redutu*, strelišta и нове војне уређаје. До краја 1952, у овом циљу је утрошено 169 милиона, а до краја 1953 биће утрошено још 73 милиона.

Међутим, Швајцарска влада је објавила да ће уместо prvobitnih 324 милиона, ови rashodi ukupно изнети 519 милиона шв. франака.

У Швајцарској јавности се појављују разна гледишта о оправданости оволіког повећања војних rashoda, нарочито због тога што је оно више namenjeno statičким уређајима, док би по некима било боље да се повећају порудзбине tenkova и авиона.

(La Suisse, 6 мај 1953)

ИЗАШЛА ЈЕ 14 КЊИГА „МАЛЕ ВОЈНЕ БИБЛИОТЕКЕ“

ОСНОВИ ВОЈНИХ ЗНАЊА

од потпуковника Индиске армије Д. К. ПАЛИТА

Књига садржи кратко и језгровито излагање из историје и анализе тактике, стратегије и принципа вођења рата.

Циљ јој је да потстакне интерес официра за студију ратне вештине пружајући им потребна основна војна знања, неопходна за обухватну студију војне литературе.

У Енглеској је ово дело доживело 4 издања.